

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **V. T. H.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Akbulatem Kadievem
sídlem Václavské náměstí 775/8, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2024, č. j. MV-134255-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2024, č. j. MV-134255-4/SO-2024, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2024, č. j. MV-134255-4/SO-2024, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 7. 2024, č. j. OAM-22535-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

/ZM-2024, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že dne 30. 4. 2024 byla zaslána žádost o poskytnutí součinnosti škole žalobce, a to České zemědělské univerzitě, Provozně ekonomické fakultě (dále též „ČZU PEF“), dne 6. 5. 2024 byla správnímu orgánu I. stupně zaslána odpověď, výslech žalobce proběhl dne 10. 6. 2024. Škola sdělila, že je jeho docházka vynikající a jeho studijní výsledky patří mezi ty nejlepší. Otázky, které byly položeny v rámci výsledku žalobce, směřovaly zejména ke zjištění, zda žalobce plní účel pobytu, dále také k získání informací o jeho budoucím zaměstnání. Výslech tedy byl proveden zcela nadbytečně, neboť v jeho rámci správní orgán zjišťoval informace, které již před jeho nařízením získal z odpovědi školy žalobce a z pracovní smlouvy, resp. smlouvy o smlouvě budoucí pracovní. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že správní orgán toliko hledal záminku pro zamítnutí žádosti žalobce, neboť žádost byla nakonec zamítnuta z důvodu, že pobyt žalobce na území údajně není v zájmu ČR. Tento postup byl mj. v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení podle § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale také vyvolává důvodné pochybnosti o podjatosti správního orgánu.
3. Žalovaná sice uvedla, že výslech byl proveden pro účely zjištění, zda měl žalobce v úmyslu pokračovat ve studiu, resp. o jeho budoucnosti, z celkových 34 otázek směřovaly na toto téma pouze tři, tedy procentuálně pouze 8,8 % z celého výsledku směřovalo na zjištění okolností, které měly být dle názoru žalované stěžejními. Ve zbytku bylo zjišťováno, zda žalobce plní současný účel pobytu (ust. § 45 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu cizinců) a o jeho budoucí pracovní pozici. Jeví se tedy jako více než pravděpodobné, že správní orgán toliko doufal, že žalobce neúmyslně uvede důvod, na jehož základě by bylo možné zamítnout jeho žádost zákonně, např. pokud by nebyl schopen sdělit, kam chodil do školy, jak probíhala výuka atd. V této souvislosti by správní orgán mohl dovodit, že i přes odpověď jeho školy žalobce účel pobytu neplnil, a proto by bylo možné jeho žádost zákonně zamítnout. Ostatně pokud by dané tvrzení žalované bylo správné a pravdivé, postupoval by tak správní orgán I. stupně ve všech obdobných řízeních, což ovšem nečiní a provedení výsledku za obdobných okolností nařizuje pouze namátkově.
4. Dalším hrubým pochybením správního orgánu I. stupně bylo nepředložení celého spisového materiálu. Odbor azylové a migrační politiky zřejmě má ve své dispozici písemný či jiný interní pokyn, podle kterého žádost žalobce zamítl. Jedná se tedy o podklad pro vydání rozhodnutí, který nebyl žalobci předložen k seznámení v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jelikož dokument či podklad, na jehož základě byla žádost žalobce zamítnuta, mu vůbec nebyl předložen. Žalovaná uvedla, že si existence takového pokynu není vědoma. Takové tvrzení je zcela překvapivé, neboť je jednoznačně zřejmé a prokázané, že části tohoto interního stanoviska jsou do rozhodnutí toliko kopírovány. Proto přinejmenším v okamžiku, kdy tuto skutečnost žalobce uvedl, se jí měla žalovaná zabývat, jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ačkoli je existence takového stanoviska již skutečností téměř obecně známou, i přesto by

mělo být předkládáno jako součást spisového materiálu, neboť slouží jako podklad pro vydání rozhodnutí správního orgánu. Žalobce namítal, že rozhodování o žádostech ryze na základě původu žadatelů je rovněž nesprávné, protiústavní, nezákonné, diskriminační a xenofobní.

5. Žalobce dále zdůraznil, že zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území ČR. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území ČR pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat. Tvzení, že pobyt žalobce na území ČR není v jejím zájmu, je absurdní. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jakýkoliv pobyt žalobce by nebyl v zájmu ČR, nikoliv pouze za účelem výkonu zaměstnání.
6. Jazykový, systematický, logický i teleologický výklad relevantních ustanovení vede k závěru, že ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nemůže být systematicky aplikováno na žádosti občanů Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty, pokud tyto byly podány na území, a to pouze proto, že jsou občané Vietnamu a neexistují zde žádné individualizované okolnosti, týkající se konkrétního cizince, které vznikly na základě jemu příznačných vlastností, skutečností nebo jednání. Státní příslušnost cizince není pro tyto situace dostatečně individualizovaná. Žalobce poukázal na aktuální judikaturu.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
8. Žalobce není za výkon svých práv sankcionován. Na základě jeho žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za konkrétním účelem, tj. za účelem studia. Nic mu nebránilo tento účel v souladu s deklarovaným zájmem plnit i nadále. V případě podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia nebylo konstatováno, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamu, a akceptovat postup žalobce, a zjevně i dalších osob, které jednaly stejně, a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Pobyt žalobce nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Cílem pobytu za účelem studia přitom bylo zvýšení kvalifikace umožňující žalobci pracovní uplatnění ve vystudovaném oboru.
9. K poukazu žalobce na „nepřípustnou“ diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu žalovaná poznamenala, že tato diferenciacie vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. V případě rozhodování o žádosti jsou zvažovány všechny okolnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány. Žalobce náhlou změnu účelu pobytu ničím neodůvodnil. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia splatností od 25. 10. 2023 do 20. 9. 2024, a to za účelem absolvování jazykové a odborné přípravy ke studiu – kurzu anglického jazyka organizované veřejnou vysokou školou (ČEZ PEF v Praze), a to z důvodu přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu vysoké školy. Účastník řízení přicestoval na území ČR dne 22. 9. 2023. Dne 10. 4. 2024 požádal o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli X s.r.o., na pracovní pozici Ostatní pomocní manipulační pracovníci, s místem výkonu práce v Karlových Varech.
12. Z výsledku provedeného dne 10. 6. 2025 mj. vyplynulo, že žalobce měl pracovat na pozici skladníka každý den od 8 do 16 hod v Karlových Varech, měl by volnou jen neděli, hrubá mzda by činila 19 700 Kč měsíčně. Zde chce pracovat po dobu tří až pěti let, aby si vydělal finance a mohl studovat obor „Business Administration“.
13. Dne 22. 7. 2024 se žalobce prostřednictvím svého zmocněného zástupce seznámil se spisovým materiálem, dne 25. 7. 2024 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, kde bylo zejména namítáno, že kladené dotazy při výsledku byly zcela irelevantní, žalobce měl dobré studijní výsledky, tedy plnil účel pobytu, kvóty se na něj nevztahují.
14. Správní orgán I. stupně žádost podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítl a zaměstnaneckou kartu účastníkovi řízení nevydal, neboť pobyt účastníka řízení na území není v zájmu ČR, když účastník u Zastupitelského úřadu v Hanoji požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, přičemž ze žádosti vyplývá, že hodlal na území ČR studovat akreditovaný studijní obor veřejné vysoké školy, a proto bude nejprve absolvovat přípravný jazykový kurz, aby si osvojil znalost anglického jazyka na takové úrovni, aby mohl následně zahájit studium na vysoké škole. Za tímto účelem mu tedy byl povolen vstup a pobyt na území ČR. Ovšem již dne 10. 4. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty pro výkon nekvalifikované práce. Žádost o pobyt za účelem studia podal u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. U tohoto úřadu však není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tato možnost je pouze v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Vláda ČR v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců stanovila nařízením č. 220/2019 Sb. maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, přičemž na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji je možno podat 200 žádostí ročně v rámci programu „Klíčový a vědecký personál“.
15. V odvolání žalobce namítal, že jeho výsledek byl nadbytečný, správní orgán I. stupně toliko hledal záminku pro zamítnutí žádosti účastníka řízení. Správní orgán I. stupně má ve své

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dispozici písemný či jiný interní pokyn, podle kterého žádost odvolatele zamítl. Jedná se tedy o podklad pro vydání rozhodnutí, který nebyl účastníku řízení předložen k seznámení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, účastníku řízení nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jelikož dokument či podklad, na jehož základě byla žádost účastníka řízení zamítnuta, mu vůbec nebyl předložen. Výklad ust. § 56 zákona o pobytu cizinců je extenzivní a nezákonný.

16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že na území ČR účastník řízení přicestoval dne 22. 9. 2023. Ještě před ukončením přípravného kurzu dne 10. 4. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli X s.r.o., na pracovní pozici Ostatní pomocní manipulační pracovníci. O zaměstnaneckou kartu účastník řízení požádal i přesto, že se studiem na vysoké škole hodlal připravovat na budoucí povolání. Jako takový by měl i volný přístup na trh práce podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Přesto účastník řízení požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici vyžadující pouze minimální vzdělání, na kterou by mu zaměstnanecká karta na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji vydána být nemohla.
17. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Důvod, pro který byla žádost zamítnuta, spočívá v tom, že ČR nemá zájem na pobytu občanů Vietnamu na základě zaměstnanecké karty vydané k výkonu nekvalifikované práce. Účastníkovi bylo vydáno pobytové oprávnění za účelem studia, to znamená za účelem získání vzdělání a tím i zvýšení kvalifikace. Vzhledem k tomu, že nenaplnil zamýšlený účel svého pobytu, kterým bylo nejen absolvování přípravného jazykového kurzu, ale především absolvování konkrétního programu vysoké školy, a namísto toho po svém příjezdu na území podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, není jeho pobyt na území na základě zaměstnanecké karty v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamu. Zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamu je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, tak aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Účastník vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Deklarovaný účel svého pobytu nenaplnil a podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Lze konstatovat, že jeho další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace.
18. K námitce týkající se interního pokynu žalovaná uvedla, že jí není znám žádný interní písemný pokyn týkající se předmětné věci, tudíž odmítá, že by ve spisovém materiálu cokoliv absentovalo (viz i pořadová čísla dokumentace založené ve spisu).
19. Námitku účastníka týkající se nadbytečnosti výsledku provedeném správním orgánem I. stupně považovala za nedůvodnou. Správní orgán se dotazoval mimo jiné na působení účastníka řízení na území ČR v budoucnosti, zejména jeho pokračování ve studiu, což je jedna z rozhodných skutečností. Námitku účastníka řízení týkající se podjatosti správního orgánu I. stupně neshledala žalovaná důvodnou, když nebylo specifikováno, v čem konkrétně by měl provedený výsledek vést k závěru o podjatosti správního orgánu I. stupně.

20. Nedůvodnou byla shledána i námitka nepřípustné diskriminace na základě národnosti účastníka. Každé rozhodnutí je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech zjištěných v rámci řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“*
23. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
24. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*
25. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy v Praze. Žádost byla podána na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pobytové oprávnění bylo vydáno s platností od 25. 10. 2023 do 20. 9. 2024, přičemž žalobce na území ČR přicestoval dne 22. 9. 2023 a dne 10. 4. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici Ostatní pomocní manipulační pracovníci v Karlových Varech.
26. Soud v první řadě uvádí, že rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná považovala za klíčové pro posouzení případu a vysvětlila, proč měla za to, že pobyt cizince není v zájmu ČR.
27. Soud uvádí, že ve věci žádostí občanů Vietnamu o zaměstnaneckou kartu po získání možnosti vstupu na území ČR prostřednictvím dlouhodobého pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která je zcela jednoznačná. Soud se tudíž touto judikaturou řídí i v tomto případě.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

28. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové i rozhodnutí žalované, přičemž shledal, že správní orgány nemohou žádost občana Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty zamítnout z důvodu, že jeho pobyt na území za základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR z důvodu nařízení vlády č. 220/2019 Sb., kterým byly stanoveny kvóty na počet žádostí za ekonomickými účely. Nejvyšší správní soud konstatoval, že stanovené kvóty se na žádost stěžovatelky nevztahovaly, neboť žádost nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Přestože lze souhlasit s některými námitkami žalované proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu, např. k nemožnosti zamítnout obdobné žádosti podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který dle názoru soudu skutečně nelze na situaci žalobce použít, neboť tento na území chce plnit účel, za kterým by mu byla zaměstnanecká karta vydána, jeho závěry byly potvrzeny i dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-45, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, a usneseními ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28 a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.
29. Z judikatury v současné době jednoznačně vyplývá, že závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52). Zároveň z judikatury vyplývá, že § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců opravňuje vládu nastavit kvóty toliko na zastupitelské úřady, přičemž tato zákonodárcem zvolená konstrukce vztahující zaměstnanecké kvóty k žádostem podaným na příslušném zastupitelském úřadu vylučuje promítnout daný zájem do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jakým to učinily správní orgány. Kvóty jsou tudíž dle judikatury navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě ČR. Z nařízení vlády však nevyplývá nezáměr ČR o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území na území ČR. Uvedené nařízení vlády tudíž nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území ČR již dlouhodobě pobývají a plní zde původní účel pobytu, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu, což § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obecně připouští (viz např. rozsudek ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
30. Soud tedy v souladu s výše uvedenou judikaturou dochází k závěru, že pobyt žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty není bez dalšího v rozporu se zájmy ČR. Soud tudíž shledal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
31. Soud zároveň souhlasí s žalovanou, že správní orgány musí mít možnost bránit snadnému obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, že snaha obejít kvóty musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla vést k zamítnutí žádosti dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. Samotná skutečnost, že podobný postup zvolil větší počet cizinců z Vietnamu, není

důvodem pro upuštění od individuálního posouzení a uplatnění jiného důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 256/2024-43 konstatoval, že v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení. Nejvyšší správní soud souhlasil i s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, že by se pobytové oprávnění za účelem studia nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR, přičemž by však žalovaná své rozhodnutí musela založit na § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců a zjišťovat a prokázat snahu cizince obcházet maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění.

32. Soud konstatuje, že i v nyní posuzovaném případě správní orgány upozornily na případné obcházení zákona pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem ČR. Obcházení zákona ze strany žalobce však individuálně neposoudily a neodůvodnily a žádost žalobce zamítly z důvodu absence zájmu ČR.
33. Soud uvádí, že žalovaná může v dalším řízení posoudit, zda okolnosti případu nenasvědčují tomu, že žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia požádal pouze za účelem následného podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR, o kterou ze země původu s ohledem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. požádat nemohl.
34. Soud neshledal důvodnou námitku, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, když se domníval, že existuje určitý interní pokyn či stanovisko, které nebylo součástí spisového materiálu. Předně existenci takového dokumentu nic nenasvědčuje, zejména pak však by nešlo o podklad rozhodnutí, se kterým by měl účastník právo se seznámit podle § 36 odst. 3 správního řádu, k této otázce srovnej např. závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 6 As 42/2009-39.
35. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán vyslechl žalobce, správní orgán je v souladu s § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, správní orgán je oprávněn si vyhodnotit, které dotazy při výslechu položí. Lze dodat, že rozsah výslechu nebyl nijak mimořádný, když trval toliko něco přes hodinu. Nebyla porušena ani zásada rychlosti či hospodárnosti, ze spisu je zřejmé, že žalobci bylo zasláno předvolání k výslechu zhruba měsíc po podání žádosti, což lze hodnotit jako dobu přiměřenou.
36. Pokud bylo v souvislosti s výsledkem namítáno, že provedení výslechu vyvolává důvodné pochybnosti o podjatosti správního orgánu, ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. V projednávaném případě je tvrzena podjatost z důvodu samotného postupu při projednávání žádosti, toto však nelze považovat za poměr k věci, k účastníkům nebo zástupcům ve smyslu § 14 správního řádu.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud shledal, že závěr správních orgánů pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu absence zájmu ČR nemá oporu ve správním spise, soud tak napadené rozhodnutí zrušil bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení musí žalovaný buď doplnit podklady pro závěr o absenci zájmu ČR pro získání zaměstnanecké karty, případně individuálně posoudit a odůvodnit, zda v případě žalobce existují důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání

zaměstnanecké karty, a tudíž pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců.

38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta. S účinností od 1. 1. 2025 došlo ke změně výše tarifní hodnoty a dle čl. III. vyhlášky č. 258/2024 Sb., platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Z tohoto důvodu v případě úkonů převzetí a příprava věci a podání ve věci samé je nutno vycházet z předcházejícího znění advokátního tarifu. Za podanou žalobce uhradil soudní poplatek 3 000 Kč. Náklady zastoupení spočívají v odměně za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí věci a příprava, žaloba). Tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024 činí 50 000 Kč, tj 3 100 Kč za úkon; tzn. 6 200 Kč. Dále je nutno připočíst paušální náhradu nákladů řízení (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tzn. 2 x 300 Kč, tj. celkem 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.